

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
—
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ.
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΔΙΛΥΝΗΣ

*Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Σ. Βουτυρά, Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαρβέρη, διευθύνοντος

Η ΛΑΜΠΡΑ ΗΜΕΡΑ

Ὅπως ὁ Κλέφτης τοῦ δημοτικοῦ ἄσματος, οἶνει ἀσκητέων ὑπὲρ Πατρίδος,

Ζεστό ψωμί δὲν ἔφαγε, γλυκὸ κρασί δὲν ἤπιε,
οὕτω καὶ οἱ ἀπανταχοῦ διεσκορπισμένοι Ἕλληνες,
δὲν ἀπολαμβάνουσι πλήρη οὐδεμίαν χαράν, οὐδ' αὐτῆς
τῆς αὐριον χαρμυλίνου ἡμέρας.

Ἐπικάθηται οὕτως εἰπεῖν ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἐκάστου
ἀδριστεῖ τις μελαγχολία, τὴν ὁποίαν δταν ζητήτῃ νὰ
ἀκριβώσῃ καὶ μελετήσῃ, σκιερωτέραν καθιστᾷ καὶ πι-
κροτέραν διὰ τῆς ἐρεύνης, μέχρις οὗ, ἀνατείνων τὸ
βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκφέρων στόνον, ὅστις
εἶναι ὁλόκληρος προσευχή, ἴδη ἀνωθεν κατερχομένην,
ὡς τὸ πνεῦμα ἐν εἴδει περιστεῶς, τὴν παρηγορίαν καὶ
τὴν ἐλπίδα.

Διότι ὅπως περὶ τὴν σεμνὴν πασχαλινὴν τράπεζαν
ἡ κενὴ θέσις τοῦ ξενιτευμένου ἀδελφοῦ προκαλεῖ, ἐν
ἀρχῇ μὲν τὰ βλέμματα καὶ τὰς σκέψεις, κατόπιν δὲ
καὶ αὐτὰ τὰ δάκρυα τῶν ἀπομενόντων, οὕτως ἐλεύθεροι
καὶ ἀλύτρωτοι καὶ ἐκούσιοι ἐξόριστοι, ἰδιαιτάτα κατὰ
τὴν χαρμόσυνον ταύτην ἡμέραν, ἀναλογίζονται οἱ μὲν
τοὺς δὲ καὶ ἀναπολοῦντες τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἦσαν
ποτὲ ἡνωμένοι οἱ πατέρες καὶ παρπάτορες καὶ ὑπὸ τὴν
αὐτὴν στέγην ἐώρταζον τὴν πανηγυριν τῶν πανηγύρε-
ων, διερωτῶνται συγκεκινημένοι, πότε θὰ ἔλθῃ τοῦ χρό-
νου τὸ πλήρωμα, καθ' ὃ πλήρης ἡ Ἑλληνικὴ οἰκογένεια
θὰ ἐορτάσῃ «τὸ Χριστὸς ἀνέστη», πότε πάντες οἱ ἀδελ-
φοὶ περὶ τὴν πατρικὴν τράπεζαν θ' ἀνταλλάξωσι χαίρον-
τες καὶ ἀγαλλόμενοι τὸν γλυκύτατον τῶν ἀσπασμῶν.

Ἰερὰ ἡ μελαγχολία αὕτη, εὐλογημένοι οἱ αἰσθανό-
μενοι αὐτὴν ἀδελφοί.

Ἐρ' ὅσον ὁ πόθος εἶναι εἰς καὶ τόσον ἰσχυρός, ὥστε
νὰ σκιάζῃ πᾶσαν χαράν, μὴδ' αὐτῆς τῆς αὐριον ἐξαι-
ρουμένης, ἐφ' ὅσον τὰ νεκρώσαντα ἄλλους λαοὺς ὕδα-
τα τῆς Λήθης, τὰ ὅποια καὶ ἡμᾶς βία ἐπότισαν ἐπι-
δρομαὶ καὶ κατακτήσεις δειναί, χάνουσι πᾶσαν δύνα-
μιν πρὸ τοῦ ἀκοιμήτου ἐλληνικοῦ πόθου, καὶ ἐφ' ὅσον
κεναὶ περὶ τὴν πασχαλινὴν τράπεζαν μένουσιν αἱ θέσεις
τῶν ἀπόντων, οὐδεὶς δ' ἐσκέφθη ποτὲ νὰ σμικρύνῃ καὶ
καταστήτῃ ταύτην ἐπαρκῆ διὰ τοὺς παρόντας, ἡ Πα-
τρὶς ἡ Ἑλληνικὴ οὐδὲ κατὰ σπιθαμὴν ἐσμικρύνθη· τὸ
Γένος ἡμῶν οὐδὲ κατὰ μονάδα ἡλαττώθη.

Ἡ δύναμις αὐτοῦ ὑπολανθάνει πλήρης ὥπως κατὰ
τοὺς εὐκλεεῖς χρόνους τῆς ἐθνικῆς ἀκμῆς, ἀπλοῦν δὲ
ζήτημα χρόνου εἶναι ἡ ἀνατολὴ τῆς λαμπρᾶς ἡμέρας,
καθ' ἣν ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην, ἐγειρομένην καὶ
αὖθις ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ συμβολικοῦ δικεφάλου
ἀετοῦ, θὰ ἐορτάσωμεν δύο Ἀναστάσεις, ἀνταλλάτοντες
νῆωμένοι τὸν γλυκύτατον ἀσπασμὸν τοῦ Πάσχα.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

(Ἰωάν. κεφ. α' 1—18)

Κείμενον.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος,¹ καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν
Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς
τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ
ἐγένετο οὐδὲ ἓν, ὃ γέγονεν. Ἐν αὐτῷ ζῶν ἦν, καὶ ἡ
ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ
σκοτίᾳ φαίνει,² καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. Ἐγέν-
ετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ
Ἰωάννης. Οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ
περὶ τοῦ φωτός, ἵνα πάντες πιστεύσωσι δι' αὐτοῦ. Οὐκ
ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήτῃ περὶ τοῦ φω-
τός. Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρω-
πον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ
ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ
ἔγνω. Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε,³ καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέ-
λαβον. Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν
τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐ-
τοῦ. Οἱ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός,
οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν.
Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν,
(καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογε-
νοῦς παρὰ Πατρός)· πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας.
Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ, καὶ κέγραγε λέγων. Οὗ-
τος ἦν ὃν εἶπον.⁴ Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ἐμπροσθέν
μου γέγονεν· ὅτι πρῶτός μου ἦν.⁵ Καὶ ἐκ τοῦ πλη-
ρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν καὶ χάριν ἀντὶ
χάριτος. Ὅτε ὁ νόμος διὰ Μωσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ
ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο.

Σημειώσεις

1) Λόγος, ὁ Χριστός, τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἀγίας
Τριάδος. 2) Φαίνει, φωτίζει. 3) Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε
εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἀνέκει αὐτῷ, ὅστις εἶναι ἰδιότης του. Κυρίως
δὲ εἰς τοὺς Ἰουδαίους. 4) Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ὁ προεῖπων.
(Ἰδε καὶ Ἀρθ. 5 (Α' ἔτος) Πατρῶν)

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Ἐκ τοῦ τάφου, ἐκ τοῦ θαλάμου ἐκείνου, ὃ ὁποῖος εἶχε
λατομηθῇ ἐν τῇ πέτρᾳ τῇ ἐν τῷ κήφῳ, καὶ οὕτως τὴν εἰ-
σοδὸν μέγα· λίθος ἔκλειε, καὶ ἐν ᾧ δύο πιστοὶ ἀκούσθη
τοῦ διδασκάλου καθελόντες ἀπὸ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ τὸν
ἀθῶν καὶ ἅγιον κατάδεκον ἐναπέθετο ἐμπροσθέν ὡς γε-
κρόν, περιλείψαντες μύρου, ἐκ τοῦ μνημείου ἐκείνου τοῦ
καινοῦ, τὸ ὅποσον δὲν εἶχε μολύνει ὁ θάνατος, ἐξέρχεται περὶ
τὴν ἡμέραν τῆς Πρώτης ἡμέρας, φῶς ἀπλετόν. Τὸ φῶς ἐκείνο
ἐν ᾧ περιεβάλλετο ἡ Ζωὴ, διαλύει τὰ σκότη, σπείρει τὴν
ἀλήθειαν, φωτίζει τὰς διανοίας, ἀναμορφώνει καὶ δημιουργεῖ

καὶ πάλιν τὸν ἄνθρωπον νέον, ἄνθρωπον μὴδὲν ἔχοντα κοινὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον τὸν ὑλικόν, τὸν ἄνθρωπον τῆς ἀμαρτίας, ἀλλ' ἄνθρωπον τέλειον, τέλειον ὡς ἦτο τέλειος ὁ ἄνθρωπος πρὸ τῆς περικοπῆς. Ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης ἐξέρχεται νικητὴς τοῦ θανάτου ὁ Σωτὴρ, καὶ νέαν ἀπεργάζεται πλάσιν, μεταποιῶν τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτὸν εἰς τέκνα Θεοῦ. «Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοὺς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Naί, οἱ πιστεύοντες εἰς τὸν ἀναστάντα ἐκ τάφου Λυτρωτὴν ἀναγεννῶνται εἰς ζῶν ἄνθρωπον, ζῶν αἰώνιον, ζῶν διαρκῆ καὶ ἀλῆκτον. Καὶ ἐκ τοῦ τάφου ἐκείνου κόσμος νέος ἐξέρχεται· κόσμος ἀγάπης καὶ ἀφοσίωσης, κόσμος ἰδεῶν καὶ καθήκοντος. Ὁ ἐκείθεν ἀνατείλει ἥλιος, ὁ Κύριος τοῦ κόσμου, παρέχει τὴν χάριν καὶ δίδωται τὴν ἀλήθειαν· αὐτὸς ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο». Ἐν τῇ ἀλήθειᾳ, ἣν ὁ πιστεύων εἰς Χριστὸν ἐπιδιώκει καὶ ἀναζητεῖ, προάγει ἑαυτὸν, προάγει τὴν γνῶσιν αὐτοῦ, γίνεται κύριος ἑαυτοῦ καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ δεσμῶν τυραννικῶν, ἀπὸ προλήψεων ψυχολόγων. — Ὁ Σωτὴρ λέγει ὅτι οἱ προσερχόμενοι πρὸς αὐτὸν μανθάνουσιν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώνει αὐτούς. «Καὶ γινώσκεις τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς». (Ἰωαν. 8, 32).

Ὁ Πρῶτος ἄνθρωπος ἔλαβε παρὰ τοῦ Δημιουργήσαντος αὐτὸν νοῦν. Ὁ νοῦς οὗτος ἦτο ὑποταγμένος εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐδέσποζε πασῶν τῶν λοιπῶν ὑποδεστέρων δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ σῶμα ὑποτάσσεται εἰς τὴν ψυχὴν. Πᾶσαι αἱ κλίσεις αὐτῶν ἦσαν ἐστραμμέναι πρὸς τὸ ἀγαθόν. Ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀθωότης ἐκυριάρχει καὶ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν πᾶσα ἐνέργεια κοινωνική, πᾶσα ἐνέργεια τῶν ἐξουσιῶν σκοπὸν εἶχε καὶ σκοπὸν ἐπέδιωσε τὴν πρόδον τοῦ πλησίον εἰς τὴν ἀπόκτησιν ἀρετῆς καὶ γνώσεως. Ἀλλ' ἡ ἀμαρτία ἐδημιούργησεν ἀπώλειαν τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων. Ἡ ἀμαρτία ἐγέννησε τὴν βαρβαρότητα μέχρις ἀγριότητος, τὴν καταχρῆσιν τῆς ἐξουσίας μέχρι τυραννίας, τὴν ὑποταγὴν μέχρι δουλείας, τὴν λήθην τοῦ Θεοῦ μέχρις εἰδωλολατρίας — καὶ ἐνὶ λόγῳ — ἡ ἀμαρτία κατήργησε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐδούλωσεν αὐτόν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς γεννηθεὶς, ζήσας, ταφείς καὶ ἀναστὰς ἐπέδωκε τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς. Δὲν μετέβαλε τὸν νόμον, ἀλλ' ἐπεκύρωσε τὸν δεκάλογον ὁ ὁποῖος περιέχει πάντα τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐξασφαλίζει τὰ δικαιώματα πάντα. — Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπράξεν ἀκόμη περισσώτερα. Κατέστησε τὸν νόμον ἀγαπητόν, καὶ ποθητὸν καὶ προσφιλεῖ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ. Ἐνέβαλεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Χριστιανοῦ τὴν ἀγάπην τῆς θυσίας, τὸ πνεῦμα τῆς ἀφοσίωσης. Ἐκτοτε ὁ ἄνθρωπος, χριστιανὸς γενόμενος, θυσιάζει εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν πλησίον τὰ συμφέροντα αὐτοῦ, τὰ πάθη αὐτοῦ, τὰς κλίσεις αὐτοῦ, αὐτὴν τὴν ζῶν αὐτοῦ. Ὁ χριστιανὸς βαδίζει πρὸς τὴν ἐλευθερίαν διὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἀναρχίας, εἰς τὴν ἐσότητά διὰ τῆς αὐταπαρνησίας καὶ οὐχὶ διὰ καταστροφῶν πρὸς τὴν πρόδον διὰ τῆς ἀγίας ἀμίλλης περὶ τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ οὐχὶ διὰ τῆς περιφρονήσεως τῆς τάξεως. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις προάγουσι τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην τῶν χριστιανῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀνθρώπους, καὶ ἡ κοινὴ εὐημερία γεννᾶται ἐκ τῆς τακτικῆς καὶ ἀπροσκόπου λειτουργίας πάντων τῶν ὀργάνων τοῦ κοινωνικοῦ σώματος. Ἡ εἰς Θεὸν πίστις, ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τὸν πλησίον, τὸ σέβας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι αἱ πρῶται συνθήκαι τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ γενομένης ἀναμορφώσεως. Εἰς τοὺς μόχθους, εἰς τὰς θυσίας, εἰς τὴν ἀφοσίωσιν, εἰς τὴν αὐταπαρνησίαν, ἀς ἕκαστος ὑφίσταται ἵνα πραγματοποιῇ ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀναμόρφωσιν ταύτην ὁ Σωτὴρ ὑποχρεῖται ἀμοιβὴν αἰώνιον.

Ἡ ἀναγέννησις τοῦ προσώπου κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν θέλησιν προάγει πρῶτον τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς οἰκογενείας. Εἰσαγαγὼν ὁ Κύριος τὴν ἐσότητά τῶν δύο γενῶν, ἀνύψωσε τὴν συμβίωσιν ἐκείνην εἰς καθήκον, εἰς ἀφοσίωσιν εἰς ἀγάπην. Τὸ νέον τοῦτο πνεῦμα ἐκ τῆς οἰκογενείας ἐφαπλοῦται ἐπὶ τῆς κοινωνίας, ἣν ἀπαρτίζουν αἱ οἰκογένειαι. Ἡ ἐξουσία, ἡ ἐλευθερία, ἡ ὑπακοή, ἡ ἐντολὴ ὑπάγονται ὑπὸ κανόνα ἀπαρτίστων. Ἡ τάξις ἣτις εἶναι ἡ ἐσότης ἐν τῇ δικαιοσύνῃ ἔχει ἀντικαταστήσῃ τὰς πιέσεις τῶν δυναστῶν, τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφότητος, ἔχει ἀνυψώσῃ τὸν πένητα καὶ ἀπελευθερώσῃ τὸν δούλον. Οἱ πάντες ἐν Χριστῷ καὶ ὑπὸ τὸν Χριστὸν, ἀδιακρίτως καταστάσεως ἢ φυλῆς, εἶναι τέκνα ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς, καὶ ἀδελφοὶ πρὸς ἀλλήλους. — Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι.

Οὕτω ἀεὶ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ πάντες ἐλάβομεν. Καὶ τὸ φῶς ἐκεῖνο, ὅπερ ἐκ τοῦ στενοῦ τάφου ἐξεληθὲν ἐφώτισε τὸ σύμπαν, παρείχε καὶ παρέχει καὶ θὰ παρέχῃ τὴν ζῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τὴν ζῶν ἣτις πηγάζει ἐκ τοῦ Ἀνασταίντος Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ἐν αὐτῷ ζῶν ἡν, καὶ ἡ ζῶν ἡν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων». Καὶ ἡ ζῶν ἐκείνη εἶναι ζῶν εὐδαίμονίας καὶ μακαριότητος, διότι εἶναι ζῶν στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς χάριτος. «ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο». Καὶ τὴν ζῶν ταύτην ὀφείλει ἕκαστος, ἐκ τῶν πιστευόντων εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ προσπαθῇ νὰ καταστήσῃ ζῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα ἐξασφαλίσῃ εἰς ἑαυτὸν καὶ τὴν ζῶν τὴν ἐν οὐρανῷ.

ΑΝ ΘΕΛΩΜΕΝ

Γ'.

Πρέπει ὅχι μόνον τὰ δικαιώματα ἀλλὰ καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν μας νὰ διαφυλάττωμεν καὶ νὰ υπερασπιζόμεθα ἐν πάσῃ περιπτώσει. Εἰς τοὺς ξένους ἀντὶ νὰ ἐξομολογώμεθα συσταλλόμενοι καὶ ἐρυθριῶντες τὰς ἀδυναμίας ἡμῶν, ὡς ἐνοχοὶ ἐνώπιον δικαστῶν, ἀς ἐνθυμίζωμεν ἀδελφὲς ἐκάστοτε, ἀλλ' ἀνεπιφυλάκτως ὅτι αὐτοὶ ἀέλκεσι βρῶνται μᾶλλον ἡμῶν.

Περὶ ταῦτα οἰκτρῶς ἀμαρτάνουσιν οἱ παρ' ἡμῶν δημοσιογράφοι. Πρὸ ὀλίγου ἔτι, ἐν καιρῷ ἐκλογικῷ, ὅπως οὖν θορυβώδους, ἀγῶνος ἔτυχε διαμένων ἐν Ἀθήναις γνωστὸς ξένος, πρῶν ὑπουργός. Καὶ ἐδόθησαν αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες. «Ὡ τοῦ αἵματος! Τί θὰ εἴπῃ περὶ ἡμῶν ὁ Κύριος;» βλέπων τὴν ἐξάφιν, τὸν πάταγον, τὴν σανιδιοφορίαν κτλ. «Βεβαίως ἀκούσας τοὺς ἀφελεῖς τούτους καὶ ἐκούσιος αὐτοεξευτελισμοῦ, ὁ ἀσυνείητος ξένος θὰ ἐδέχθῃ ἐπιεικῶς καὶ πατρικῶς τὰς ἀπολογίας ἡμῶν, ὡς μὴ προσμείνας ποτε καλλίτερα ἢ τὴν παρὰ τοιοῦτου μικροῦ ἐθνάρου! Ἀλλ' οὐδεὶς ἡμῶν ἤλθε λέγων. «Ὡ ξέने, ἐδῶ διαφωνοῦμεν ὡς πρὸς τοὺς τρόπους τοῦ θερμπεῦσιν τὰς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος, ἀλλ' οὐδὲν παρ' ἡμῶν ὑπάρχει κόμμα, ὡς ἐν τῇ ἰδικῇ σου πατρίδι, κόμμα κατ' ἐπάγγελμα κακοῦργον, ἄθεον καὶ τὴν ἐξόντων ἐπιδιώκον πάσης ἡθικῆς καὶ θρησκείας! Οἱ πολιτικοὶ μας ἔχουσι μὲν τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν καὶ τὰ πάθη, ἀλλ' ἐὰν διέπραττε τις αὐτῶν ὅχι τὰς τερατώδεις κλοπὰς τῶν Παλαιῶν καὶ τῶν Humbert ἀλλὰ τὸ ἐκατοστημόριον αὐτῶν, ἐὰν μόνον ἐγένετο ὑποπτος παρομοίαν ἐγκλημάτων, θὰ ἀπερρίπτετο ἀνεπιστρεπτὶ εἰς τὰ βράχια τῆς γενικῆς ἀγανακτικῆς καὶ ἀποστροφῆς!»

Ἄλλοτε ὁ τύπος συγκρίνει τὸ ἔθνος ἡμῶν πρὸς ἔθνη ἀπείρως κατώτερα ἡθικῶς, ἐξαίρων ἐκεῖνα πρὸς κατασχύναν ἡμῶν! Ἡ Ἰταλία, ὅπου μεταξὺ λωποδυσίας, ἀκαθαρσίας, τῆς ἀφορητοῦ ἐνοχλήσεως τῶν ἐπιτιμῶν καὶ μυρίων ἄλλων κακῶν ἀγνώστων ἐν Ἑλλάδι, βεβαιάζονται οἱ περι-

γηταὶ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε καὶ τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης νὰ ἐπισκέπτονται τρέχοντες, ἵνα ρύγῃσιν ὡς τάχιστα, — ἡ Ἰταλία παρουσιάζεται ὑπὸ Ἑλλήνων ἀρθρογράφων ὡς πρότυπον, ἵνα ἐκμάθῃ ἡ Ἑλλάς τὰς πρὸς τοὺς ξένους ὀφειλόμενας περιποιήσεις!

Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι ἀρετὴ, εἶναι σοφία, ἀνοίγει τὸν δρόμον εἰς πᾶσαν πρόδον. Θεὸς φυλάξῃ νὰ γίνωμεν Ἕλλησι, Γερμανοὶ ἢ Ἀγγλοὶ, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἀνακηρύττει τὸ ἔθνος τοῦ πρῶτον ἔθνος τοῦ κόσμου, ἐκτὸν δὲ πρῶτον ἄνθρωπον τοῦ ἔθνους τοῦ. Ἀλλὰ ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ ἀλήθεια συμβαδίζουν ἀριστα μετὰ τῆς εἰλικρινούς συναίσθησεως τῶν ἐλλείψεων καὶ καὶ ἐλαττωμάτων ἡμῶν. Ἀναγνωρίζοντες ὅτι πολλὰ εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ ἤθη ἡμῶν π.χ. δεόνται βελτιώσεως, φυσικὸν καὶ εὐγενὲς εἶναι νὰ κρίνωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, πρὸς ἀλλήλους ὁμιλοῦντες, ἀναλόγως πρὸς τὸ ἡμέτερον ὑψηλὸν ἰδανικόν, ὅχι δὲ πρὸς τὰ αἵσχη τῶν ξένων. Τὸ νὰ μὴ εἰναίτις Ἑλλήν ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης ἀντίτυπον τοῦ Humbert δὲν ἀρκεῖ βεβαίως, ἵνα θεωρῶμεν αὐτὸν ἄξιον τῆς θέσεώς του. Ἐχομεν δικαίωμα νὰ ἡμεθα πλέον ἀπαιτητικοί. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ μὴ κλίνωμεν γόνυ ἐν ταπεινώσει καὶ μετανοίᾳ ἐνώπιον ἀνθρώπων, οὐς καὶ ὁ ἐλάχις τῶν μικρῶν ὀφκομιστῶν τοῦ «Περικιστοῦ» δικαιούται νὰ περιφρονῇ.

Πᾶσα ἀλαζονεία εἶναι ἀπρεπής, πᾶσα ἀδικιολόγητος ἀξίωσις εἶναι γελοία. Ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν νὰ λέγωμεν δὲ τὴν ἀλήθειαν, ὁσάκις ἀμυρσθεῖται πρὸς ὕβριν καὶ βλάβην ἡμῶν. Ἡ δὲ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡθικῶς ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἀσυγκρίτως ὑπερτερεῖ τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Τοῦτο ἐβεβαιώθη ὑπὸ ξένων ἀμερολήπτων, εἰς τοὺς ξηροὺς πίνακας τῆς στατιστικῆς. Οἱ κατ' ἐπάγγελμα κοινωνιολόγοι παρετήρησαν ὅτι ἡ ἐν οἰκότητι πῶλε τῆς Ἰταλίας π.χ. παρουσία ὁποσοῦν σημαντικοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐν τῇ πληθυσμῷ, ἐπιφέρει πάντοτε μείωσιν αἰσθητὴν τῆς ἐγκληματικότητος. Ἐκεῖνοι νοσοκόμοι, ἐλθούσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν καιρῷ πολέμου, ἀντελήφθησαν μετ' ἐκπλήξεως τῆς διαφοράς μεταξὺ τοῦ Ἑλλήνος στρατιώτου καὶ τοῦ Εὐρωπαίου. Ἐξ αὐτῆς τῆς ὕψους τῶν τραυμάτων, ἔλεγον, ἐμαρτυρεῖτο αἷμα ἀγνόν, ἀμόλυντον ὑπὸ τῶν ἀποτροπαίων σηπεδόνων τῶν ἀποδεκατιζουσῶν τὰ ἄλλα στρατόπεδα. Ἐθεραπεύοντο ταχέως, ἡ ἀπέθνησκον ἡμεροί, ἡμεροί. — Ὡς πολυάκις, εἶπε συγκινημένη μία τῶν ξένων «ἀδελφῶ». Οὐδ' ἐχρησίμευσεν ἐδῶ τὸ ἀλλαχθὺ ἀπαραίτητον ὑλικόν τῶν παραπαισμάτων πρὸς ἀπόκρυψιν τοῦ φρικτοῦ θαύματος τῶν ψυχωραγούντων. Τοιαύτας καὶ μυρίας ἄλλας λεπτομερείας πρέπει νὰ γνωρίζωμεν καὶ νὰ ἐνθυμώμεθα.

Προητοιμασμένοι ἀπαντήσεις ἔχουσι πάντοτε περισσώτερον ἰσχύον. Γνωστὰ εἶναι αἱ κυριώτεραι τῶν Εὐρωπαϊκῶν προλήψεις καὶ αἱ συνθέσεις κατὰ τῶν Ἑλλήνων διαβολαί. Ἀς ἔχωμεν πάντοτε πρόχειρον τὴν ἀντίρρυσιν ἢ τὴν ἐξήγησιν. Ἡ χρεωκοπία λ.χ. εἶναι βεβαίως τὸ μέγιστον παράπονον τῶν, ὡς θίξαμε αὐτοὺς εἰς τὸ μᾶλλον ἐνδείκνυται μέρους, τὰ χρηματικὰ αὐτῶν συμφέροντα. Ἐκφράζοντες τὴν λύπην ἡμῶν διὰ τὴν γενομένην εἰς τοὺς ξένους ζημίαν (ἐξ ἧς ὅμως καὶ ἐξημιώθημεν οἱ ἴδιοι ἐτι περισσώτερον) μὴ λησμονήσωμεν, μὴδ' ἐπιτρέψωμεν αὐτοῖς νὰ λησμονήσωσιν, ὑπὸ τίνος συνθήκας ἰδρύθη τὸ παρὸν προσωρινὸν ἑλληνικὸν Κράτος ὑπὸ τὸ ἐγώισμον τῶν Δυνάμεων καὶ τῶν ἀμοιβαίων φόβων αὐτῶν.

Οἱ μὲν τοιοῦτοι φόβοι ἐπεισαν ἐκάστην αὐτῶν ν' ἀναγνωρίσῃ καὶ δὴ καὶ νὰ προστατεύῃ τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἑλλάδος, ἵνα μὴ αἱ ἄλλαι οἰκιστοὶν τὸ γόνυ τῆς πρωτοβουλίας· διότι ὑπῆρχε μὲν φιλελληνισμὸς τῶν ἰδιωτῶν τότε, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν Κυβερνήσεων. Καὶ ἐπειδὴ ἐξ ἰδιοτελείας καὶ μόνον συνετέλεσαν εἰς τὴν δημιουργίαν Ἑλ-

ληνικοῦ Κράτους, ἡ αὐτὴ ἰδιοτέλεια ὑπηγόρευεν αὐταῖς νὰ καταρτίσῃ τὸν νεογνὸν ὅσον εἶδον τε ἀσθενέστερον, αἰκάνον, καὶ μονοῦ θνησιγενές. Στερουμένη τῶν πλουσιωτάτων πόρων αὐτῆς, περιορισμένη εἰς τὰ ἀγωνιώτερα μέρη τοῦ ἐδάφους τῆς, τὰ καὶ προσφάτως ἐξηντημένα ὑπὸ ἐπταετοῦς βαρβαροῦ λεηλασίας, ἡ Ἑλλάς ἡ μᾶλλον τὸ ἐλεεινὸν ὁμοίωμα Ἑλλάδος, εἰς ὃ ἐδέχθη ν' ἀρκεσθῇ ὁ πολυπαθὴς πατριωτισμὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ἦτο ἐκ τῶν πρῶτων καταδικασμένων εἰς βίον ἀβίωτον, εἰς κατάστασιν οἰκονομικὴν ἀδιόρθωτον καὶ ἀδιέξοδον.

Μὴ παύσωμεν ποτε ρίπτοντες κατὰ πρόσωπον τῶν ὕβριστῶν τὴν ἀνήθικον ταύτην ἀφροσύνην τῶν προπατέρων αὐτῶν Εὐρωπαίων, οἵτινες κατὰ τὸ 1830 τόσον εὐκόλως ἠδύναντο ν' ἀναστηλώσωσιν ἀρτίαν καὶ ὀλομελῆ τὴν Ἑλληνικὴν Αὐτοκρατορίαν. Βεβαίως τὸ ἀναστὰν Κράτος θὰ εἶχεν ἐτι ἀνάγκην περιθάλψεως καὶ ὑλικῆς βοήθειας· ἀλλὰ μήπως δὲν ἐξώδευσεν ἐκτοτε ἑκατομμύρια καὶ ἀνθρώπους ἀφειδῶς ἡ Εὐρώπη ἐν Ἀνατολῇ; καὶ χάριν τίνος; χάριν συντηρήσεως τοῦ σαπροῦ τουρκικοῦ οἰκοδομήματος, ἀντὶ νὰ ἀντικαταστήσῃ αὐτὸ διὰ νέου! Νεκρὸν ἐταρῆχυσαν ἀδρᾶ καὶ ἐπαλειημένη δαπάνη, ἀντὶ ζῶντα ἀνθρώπων νὰ τρέψωσιν! «Ἄ! ἐὰν ἤθελον, ἡ πρὸ ἐδομήκοντα ἐτῶν ἀποκατάστασις χριστιανικῶν ἐθίμων καὶ νόμων θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀναχωρήσει τὰς ὑπνωττούσας ἐν τῇ Ἀνατολῇ δυνάμεις· θὰ εἶχεν ἀναπτύξει τοὺς ἡμελημένους ὑπὸ τῆς τουρκικῆς κτηνωδίας πόρους τῶν εὐφρόων ἐπαρχιῶν» καὶ ἀντὶ χρεωκοπίας ἡ χριστιανικὴ Ἀυτοκρατορία θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀποδώσει μετὰ πλουσιῶν τόκων τὰς γενομένας αὐτῇ προκαταβολὰς ἐκ τῶν εισοδημάτων Κράτους εὐημεροῦντος πλέον ἐν εἰρήνῃ, καθὼ ἀρκούντως ἰσχυροῦ πρὸς ἀποσώθησιν τῶν ἐξ ἐχθρικῶν πλεονεξιδῶν κινδύνων, μηδέποτε δὲ ρέποντος πρὸς κατὰκτῆσεις πέραν τῶν κληρονομικῶν αὐτοῦ ὀρίων.

Ταῦτα πρέπει ἕκαστος ἡμῶν νὰ ἔχῃ ἐτοιμα πάντοτε, καὶ ἐν πάσῃ μετὰ ξένων συζητήσει, ἵνα καταφέρῃ τὴν δέουσαν ἀντικρουσιν εἰς τὰς ἀδικίας αὐτῶν λουδωρίας. Ἐκαστος δύναται καὶ κατ' ἄλλον ἐπηρεαζόμενον γινώσκων νὰ παρασκευάσῃ τὰ κατάλληλα ἐπιχειρήματα. Μὴ λησμονώμεν ὅτι καὶ τὰ ἡλίως φαινομένω ἀγνοοῦσι πολλοὶ τῶν Εὐρωπαίων περὶ ἡμῶν καὶ τῶν χωρῶν ἡμῶν ὅθεν πάντοτε ἀναγκάζον νὰ ὑπενθυμίζωμεν αὐτοῖς, ἐκάντιον τῶν γελοίων ἀξιώσεων τῶν περικυκλούντων ἡμᾶς μικροσφαιρίων, ὅτι ἡμεῖς μόνον οἱ Ἕλληνες κατακυβερνοῦμεν ὡς αὐτοχθόνες ἀπανταχοῦ τῆς Ἀνατολῆς. Μήπως ὑπάρχουσι Σέρβοι ἐν Μικρασίᾳ, Βούλγαροι ἐν Αἰγύπτῳ, Μυροβόνοι ἐν Παλαιστίνῃ; Ὅσάκις λέγεται τοῦτο πρὸς ξένους, ἐκεῖνοι ἀπαντῶσιν. — «Ἄλλ' εἰν' ἀληθές, μὲ τὸν Θεόν!» Μόνον τῶν ὅμως δὲν τὸ συλλογίζονται. (Ἐπεται τὸ τέλ. μέρος)

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐν τῷ μεσαιωνικῷ ἡμῶν βίῳ καὶ ἐν ταῖς δουλικαῖς τοῦ ἔθνους ἡμέραις ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ὑπέβη τὸ μέγα καὶ μόνον σπῆδον Παλλὰδιον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ὑπάρξεως, ἡ ἱερὰ Πνύξ, ἐν ἣ δυνάμεθα μέχρι τοῦ νῦν νὰ παρακολουθήσωμεν τοὺς Πατέρας ἡμῶν νῦν μὲν τὰς κραυγὰς τῆς ἀγωνίας βάλωντας νῦν δὲ τοὺς θριάμβους αὐτῶν ἔχοντας καὶ τὰ εὐχαριστήρια τῷ Θεῷ καὶ τῇ Θεοτόκῳ, τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῇ, τελούντας. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καρδοσκοπεῖ τις τὴν παλλομένην πατριωτικὴν καρδίαν τῶν ἡμετέρων Πατέρων καὶ δύναται νὰ εὐρῇ ἐν τοῖς ὅμοις, ἐν ταῖς ψαῖς, ἐν τοῖς τροπαίοις, ἐν αὐτῇ τῇ ἐκλογῇ τῶν ψαλμικῶν τοῦ Δαυὶδ χωρίων καὶ τῶν προφητικῶν ἀνακινουμένων μεγάλα πολιτικὰ καὶ ἐθνικὰ γεγονότα, ἀπὸ προῦκλέσαν τὴν κατὰ ταύτην

ἡ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐκλογὴν τούτων ἢ ἐκείνων τῶν ἀναγνωσμάτων καὶ τὴν τύπωσιν τούτων ἢ ἐκείνων τῶν ὕμνων καὶ ἀσμάτων.

Ἄξιοπαράτητον δὲ ὅτι ἰδίᾳ κατὰ τὰς ἀπὸ Φεβρουαρίου ἀρχομένου μέχρι Μαρτίου φθινοντος, ὅτε συμπύπτει ἡ μεγάλη τεσσαρακοστή, ἀκολουθίας, ἰσχυρότερα παρὰ ποτε ἡ πατριωτικὴ φλέψ σφύζουσα φαίνεται, τοιοῦτον μέγιστον, ὥστε ἐν δευτέρᾳ, οὕτως εἰπεῖν, μοῖρᾳ τὸ θρησκευτικὸν τίθεται αἷ σθημα καὶ οἶονεῖ ἐπικουρικὸν προσέρχεται.

Ἦδη ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φεβρουαρίου ὁ τοῦ κενόνοῦ τῆς ἐορτῆς ταύτης συντάκτης, ὅστις εἶναι, καθ' ἡμᾶς τοῦλάχιστον, ὁ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκτῆς οἴκου μενικῆς Συνόδου προστάς Γεώργιος ὁ Κ' πόλεως, ἀνκηράζει ἐν θρησκευτικῇ ἀμᾶ καὶ ἐθνικῇ κατανύξει πρὸ τοῦ μεγάλου κινδύνου, ὅστις ἡπείλει τὴν ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἐπὶ ἐπταετίαν πολιορκουμένην πρωτεύουσιν τῆς Ἑλληνικῆς αυτοκρατορίας, πρὸς τὴν ἀπροσμάχητον στρατηγὸν καὶ σωτηρίαν τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν: «Γνώμην, βουλὴν, προσδοκίαν, σῶμα, ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα πρὸς σὲ ἀντιθέμεθα, Δέσποιν' ἐν σοὶ τῇ μόνῃ προσφυγῇ πεποιθότες μὴ ἐκπέσωμεν τῆς δυσχεροῦς προσδοκίας: σῶσον ἡμᾶς δυσχερῶν ἐχθρῶν καὶ πειρασμῶν: δὸς ἡμῖν κατὰ κυριεύειν ἐν μέσῳ πάντων ἐχθρῶν: σύντριψον μηχανίας καὶ κατὰ βλε θράσος τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων κατὰ τῶν δούλων σου».

Τῇ Τετάρτῃ τῆς Τυρινῆς Ἀνδρέας ὁ Κρήτης, ὁ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Θεοδώρου εἰς τὴν ἑκτὴν ἀποσταλεὶς σύνοδον, ὑπὸ πατριωτικῶν μεριμνῶν κατρυχόμενος εἰς τὴν νηστείαν καὶ προσευχὴν τὸν χριστεπώνυμον λαὸν παροτρύνει, προσδοκῶν ὅτι διὰ τούτων ἐξελιγόμενοι ὁ Σωτὴρ καὶ ἡ πάναγνος αὐτοῦ μήτηρ σώτουσι τὴν ποίμνην αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἐναντίων καὶ ἐμπνεύσουσι τῷ λαῷ τὴν καρτερίαν καὶ τὴν ἀνδρείαν, δι' ὧν Μωσῆς θάλασσαν διέρρηξεν, Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ λαὸν καθηγίασε καὶ ἐκληροδότησεν εἰς γῆς ἐπαγγελίας, Γεδεὼν μόνος τριακοσίοις ἀνδράσι τὸν ἀλλόφυλον ἐνίκησε, Δαυὶδ ἀριστεύσας νίκην ἐστήσατο κατὰ τοῦ ἀλλοφύλου.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Τυρινῆς πρὸς τὴν Περθένον ὁ λαὸς ἀποτεινόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἀνκηραυγάζει: «ὦ, ἔχουσα τὸ συμπαθὲς εἰς τὴν ταπεινώσιν ἡμῶν καὶ βλέπουσα τοὺς ἐπὶ γῆς, εἰς ἐμπειρίστατον λαὸν σπλαχνισθητι, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐπίμεινον πρεσβεύουσα ὥπως μὴ ἀπολώμεθα».

Καθ' ἐκάστην Κυριακὴν ἐσπέρας ἀπὸ τῆς Τυρινῆς μέχρι τῆς ἐ' Κυριακῆς τῆς Νηστείας ψάλλονται ἐναλλάξ τὰ βχρυσήμαντα προκείμενα: «Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ πικιδός σου, ὅτι θλίβομαι: ταχὺ ἐπάκουσόν μου, πρόσχες τῇ ψυχῇ μου καὶ λύτρωται αὐτήν» μετὰ τοῦ στίχου. «Ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου» καὶ τό: «Ἐδωκες κληρονομίαν τοῖς φοδουμένοις τὸ ὄνομά σου, Κύριε,» μετὰ τῶν στίχων: «Ἀπὸ τῶν περὶ τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐκέκραξα. — Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου». Ὁ ἱερεὺς εὐχεται τῷ ἐπουρανίῳ βσιλεῖ ἵνα τοῦ πιστοῦς ἡμῶν βσιλεῖς στερεώσῃ τὴν πίστιν στηρίξῃ, τὰ ἔθνη πρᾶνῃ, τὸν κόσμον εἰρηνεύσῃ, οἱ δὲ χοροὶ ᾄδουσι πρὸς τὴν Θεοτόκον ἵνα μὴ παρίδῃ τὰ ἱκεσίας τοῦ χριστεπώνυμου λαοῦ ἐν περιστάσει, ἀλλ' ἐκ κινδύνου λυτρώσῃ αὐτόν.

Ἡ αὐτὴ πατριωτικὴ ἀγωνία, οἱ αὐτοὶ φόβοι, ἡ αὐτὴ δυσχερὴς προσδοκία, ἡ αὐτὴ περὶ τοῦ τελικοῦ θριάμβου πίστις ἐρμηνεύονται διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐν τῇ Ἀιολοῦ θία τοῦ Μεγάλου Ἀποδείπνου ψαλμικῶν χωρίων καὶ διὰ τῶν ψαλλομένων κατ' αὐτὴν ἀσμάτων καὶ ὕμνων. «Ὁλην τὴν ἡμέραν, ἀνκηραυγάζει διὰ τοῦ Προφητᾶνακτος ὁ λαός, ὠνεϊδίζον με οἱ ἐχθροί μου, Σὺ δὲ, Κύριε, ἀναστὰς οἰκτειρήσας τὴν Σιών, ὅτι κενὸς τοῦ οἰκτειρήσῃ αὐτήν, ὅτι ἦκει καιρὸς καὶ φοβηθήσονται τὰ ἔθνη τὸ ὄνομά σου καὶ πάντες

οἱ βσιλεῖς τὴν δόξαν σου. — Ρῦσαι με ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν μου. Ἔως ποτε ὑψωθήσεται ὁ ἐχθρός μου ἐπ' ἐμέ; Μὴ ποτε εἴπῃ ὁ ἐχθρός μου: Ἰσχυσε πρὸς αὐτόν. Μὴ κατασχυνθεῖν εἰς τὸν αἰῶνα, μηδὲ καταγελασάτωσάν με οἱ ἐχθροί μου».

Ταυτοχρόνως οἱ χοροὶ μέλπουσι νῦν μὲν τὴν πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ πίστιν τοῦ λαοῦ κατὰ παντός κινδύνου κηρύττοντες τὰ ἱκετήρια ταῦτα: «Κύριε τῶν δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενεὸν ἄλλον γὰρ ἐκτός σου βοηθὸν ἐν θλίψεσιν οὐκ ἔχομεν. Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς: λύτρωται ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. — Τῇ ἐκτάτχυντῃ, Θεοτόκε, ἐλπίδα σου ἔχων σωθήσομαι: τὴν προστασίαν σου κεκτημένος Πανάχαρτε, οὐ φοβηθήσομαι: καταδιώξω τοὺς ἐχθροὺς μου καὶ τροπώσομαι αὐτούς, μόνῃ ἀμπεχόμενος ὡς θώρακα τὴν σκέπην σου» νῦν δὲ ἀκλόνητοι εἰς τὸν λαὸν ἐμπνεόντες ἀνδρίαν διὰ τῆς ὑπερηφάνου πεποιθήσεως περὶ τῆς συμμαχίας τοῦ Θεοῦ τὸν μέγαν πατέρα: «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, γινώτε ἔθνη καὶ ἡττάσθε. Ἐὰν γὰρ πάλιν ἰσχύσητε καὶ πάλιν ἡττηθήσθε. Τὸν δὲ φόβον ὑμῶν οὐ μὴ φοβηθῶμεν, οὐδ' οὐ μὴ ταραχθῶμεν».

Πρὶν ἢ προῶμεν περὶ τέρῳ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μεγάλῃς ἐθνικῆς καὶ πατριωτικῆς σημεῖας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν ἀιολογιῶν καὶ ὕμνων, τεκμηριώσωμεν τὴν ἐξ αὐτῶν προκύπτουσαν ἀδιαμφισβήτητον ἀλήθειαν, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, εἶναι καὶ εἶτα οὐ μόνον τῷ λατρειῇ, ἐν ᾧ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ λατρεῖται, ὑμολογῶνται, ἀλλὰ καὶ μεγάλῃ σχολῇ τῶν ἐκ τῆς ἁγίας τῆς Περθένου ἐπιδοκλήμεναι τῷ περιούσιῳ κύτῳ λαῷ καθολικῶν καὶ μέγιστᾳ τῶν πρὸς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὸ ἔθνος. Ὁ μεσαιωνικὸς ἑλληνικὸς κόσμος συνεκέντρατε πᾶσιν τὴν καρδίαν, πᾶσιν τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ δυνάμιν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, ἥτις τὸν Δεῦλ καὶ τοῦ Προφήτα: ἐπικαλούμενη καὶ ἐμπνέουσα ἀμπεχόμενος καὶ ὑμνογράφους, ἐν οἷς δὲν ἔπυτε σπύρον τῶν Ἑλλήνων τὸ αἷμα, περιέβλε δ' ἀπαραμύλλου αἰγλῆς τοῦ ἐθνικοῦ κινδύνου, ἀγῶνας καὶ ἀθλους ἀρθιτον ἀνεγείρατο δόξη: μνημεῖον καὶ ἐκληροδοτεῖ τὸ μέγα ταῦτο ποίημα τῆς εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐκείνους τὸν πιστεῶς εἰς γενεὰς γενεῶν πρὸς διηγεῖται ἐν αὐτῷ τῷ ναιφ τοῦ ὑπερνοῦς θύμματος τοῦ Γαλαθαῆ ἐκρέσιν καὶ ἀπομίμησιν. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία παρίστην ἡμῖν τὸν Θεὸν ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ, τὸν λαὸν ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ: τὸν Θεὸν θευματτοῦμενον διὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τὸν λαὸν μεγαλουργοῦντα διὰ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἀληθὴς οἶκος τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ὑμολογοῦμενος τοῦ Θεοῦ βεπτίζεται ταυτοχρόνως ὁ λαὸς ἐν τῇ κολληθείσῃ τῆς ἐθνικῆς ἀνχευνότητος, ὅταν πρὸς θάνατον ἀσθενῇ, τῆς ἐθνικῆς εὐρωστίας καὶ εὐεξίας ὅταν ἀνκηράτῃ, τῆς ἐθνικῆς δόξης ἐὰν ταύτῃ ἐπὶ τῇ Βαθείᾳ ταῦτο συντηθῇ οἱ ἡρώες ἡμῶν πατέρες, καὶ περ ἀμπεχόμενοι ἡμῶν. Ἐχομεν ἀρα γε ἡμεῖς τὴν συναίσθησιν ταύτην;

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ πρὸς τὴν Ἐταιρείαν

Τὸ ἐν Αὐλαίᾳ Σωματίον τῶν Τεχνιτῶν ἡ «Ἀλληλοδοχία», ἀπέστειλε τῇ Ἐταιρείᾳ δωρεὰν ἐκ δρ. πενήτηκοντα.

Ὁ Θεορ. Ἐπισκοπὸς Μαντινέας καὶ Θεολόγος ἐδήλωσε τῇ Ἐταιρείᾳ ὅτι συνεισφέρει ετησίως δρ. 10.

Ὁ Δῆμος Ζακύνθου ἐφῆρσε καὶ ἀπέστειλε τῇ Ἐταιρείᾳ συνδρομὴν ἐκ δρ. πενήτηκοντα.

Ὁ Δῆμος Σκέρων ψηφίσας ἀπέστειλε τῇ Ἐταιρείᾳ συνδρομὴν ἐκ δρ. πενήτηκοντα.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ